

Arrest

nr. 94 689 van 9 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2001 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 6 juni 2001 verklaarden de Italiaanse autoriteiten zich verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvragen van verzoekers.

Op 17 juni 2002 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Op 22 augustus 2002 werd de beslissing ter kennis gebracht aan de verzoekers.

Op 5 november 2007 kwamen verzoekers terug naar België. Ze kregen op 6 november 2007 een aankomstverklaring geldig tot 4 februari 2008.

Op 11 januari 2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend aan verzoekers. Tegen voormeld bevel dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad);

Op 15 februari 2008 werd voornoemd bevel ingetrokken.

Op 10 april 2008 werd het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 11 januari 2008, door de Raad bij arrest nr. 9778 verworpen.

Op 26 februari 2008 werd aan verzoekers opnieuw een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, afgegeven op 27 februari 2008.

Op 9 mei 2008 werd het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten verlengd tot 15 september 2008, omwille van de zwangerschap van verzoekster.

Op 12 augustus 2008 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 22 oktober 2010 ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in op 11 februari 2011.

Op 28 december 2010 werd aan verzoekers wederom een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 23 juni 2011 heeft de Raad bij arrest nr. 63 697 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de voormelde beslissing van 12 augustus 2008 verworpen. Tegen dit arrest dienden verzoekers een cassatieberoep in bij de Raad van State. Op 19 juli 2012 heeft de Raad van State het bestreden arrest vernietigd bij arrest nr. 220.333.

Op 17 augustus 2011 hebben verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend.

Op 9 november 2011 werd deze aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 76 885 van 9 maart 2012 werd dit beroep door de Raad onontvankelijk verklaard. Tegen dit arrest dienden verzoekers een cassatieberoep in bij de Raad van State. Op 11 mei 2012 werd dit cassatieberoep bij beschikking nr. 8475 niet toelaatbaar verklaard.

Op 22 januari 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Op 2 april 2012 werd door de arts-adviseur geadviseerd dat de ziekte van verzoekers kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte als bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Op 2 juli 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing die ter kennis werd gebracht op 24 augustus 2012.

“Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan

een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 02.04.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift¹ niet worden afgeleid dat betrokkene K.W.J. (° 01.08.2011) lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.”

Op 23 augustus 2012 werd de ongegrondheidsbeslissing van 22 oktober 2010 aangaande verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingetrokken.

Op 24 augustus 2012 werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Minderjarige verzoekers

Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door de derde, vierde, vijfde en zesde verzoeker niet ontvankelijk is. Als minderjarigen beschikken zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouders van de derde, de vierde, de vijfde en de zesde verzoeker optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

2.2. Exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis*

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van laattijdigheid op betreffende de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van 24 september 2012.

Artikel 39/57, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. Artikel 39/57, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet stelt dat “De vervalddag is in de termijn begrepen; is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.”

De termijn van dertig dagen, bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De bestreden beslissing werd ter kennis gebracht aan verzoekende partij op 24 augustus 2012. Aangezien 23 september 2012 een zondag was, was 24 september 2012 de uiterste datum waarop verzoekers een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring konden indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 24 augustus 2012 ingediende beroep tijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144.929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416).

De exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* opgeworpen door de verwerende partij dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, alsook de schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur (redelijkheidsbeginsel).

Ze lichten hun middel toe als volgt:

“Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld.

Verzoekende partij wenst te benadrukken dat Dr B. J. nooit heeft ontmoet en dat deze arts onmogelijk een waarheidsgetrouw attest kan maken van op een afstand over zijn zoontje J. Het verslag van Dr B. wordt integraal betwist.

Bijgevolg zijn enkel de attesten van de behandelende arts van J. betrouwbaar. Hij wordt gevolgd door Dr S., psychiater en door Dr H., kinder- en jeugdpsychiater.

De omstandige attesten die u in bijlage vindt, worden geacht integraal deel uit te maken van dit verzoekschrift. Deze zijn omstandig, omdat de artsen J. al lange tijd volgen.

Daarenboven, hebben de behandelende artsen een hogere specialisatiegraad dan een arts generalist.

De attesten in bijlage zijn opgesteld in eer en geweten van de behandelende artsen. Als het advies van Dr B. toch weerhouden zou worden (quod non - het is onaanvaardbaar gelet op het feit dat hij verzoeker nooit heeft ontmoet en een lagere specialisatiegraad heeft), dan nog is er geen enkele reden om het advies van Dr B. voorrang te geven op het attest van de behandelende artsen. Er is bijvoorbeeld geen valsheid in geschrifte vastgesteld in hoofde van de behandelende artsen.

Bijgevolg werd in de huidige beslissing niet voldaan aan de formele motiveringsplicht waaraan deze beslissingen zijn onderworpen.”

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Aldus is de overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat dit vaststelt, dateert van 2 april 2012 en wordt bijgevoegd. Verder wordt gemotiveerd dat uit het medisch dossier van verzoeker niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar verzoeker gewoonlijk verblijft, een inbreuk zou uitmaken op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoekers aanvoeren dat de arts-adviseur hun zoontje J. nooit heeft ontmoet terwijl het kind wel langdurig werd opgevolgd door een specialist en bijgevolg het attest van de specialist moet primeren op het advies van de ambtenaar-geneesheer, moet worden opgemerkt dat uit artikel 9ter, § 1, 5° lid van de vreemdelingenwet volgt dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek, of bijkomend onderzoek van een deskundige, een onderbouwd advies kan geven.

Het loutere feit dat verzoekers niet akkoord gaan met de motivering, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De loutere vaststelling dat het advies van de ambtenaar-geneesheer primeert op de attesten die de behandelende artsen hebben opgesteld, zonder hierbij *in concreto* in te gaan op het advies van de ambtenaar-geneesheer maakt op zich geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk. Het komt niet toe aan de Raad om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de verslagen opnieuw te gaan beoordelen. De Raad dient na te gaan of de ambtenaar-geneesheer in zijn advies rekening heeft gehouden met de voorgelegde medische attesten en of hij dit ook betrokken heeft in zijn advies. Dit blijkt duidelijk het geval, vermits de ambtenaar-geneesheer expliciet verwijst naar het attest van 17 juli 2011 opgesteld door Dr. S(...).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Gelet op het advies van de ambtenaar-geneesheer is het niet kennelijk onredelijk van de ambtenaar-dossierbehandelaar om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU